

СЛАВЯНИНЪ

ИСТОРИЧЕСКИ ВЕСТНИКЪ

Редакторъ: Боянъ Станчевъ.

Абонаментъ:
за 1 година 60 лв., 6 м. 30 лв.
За реклами:
250 лева на кв. см.
Излиза седмично.
Адресъ: редакц. „Славянинъ“
Варна.

**КАМЕННИ
ВЪГЛИЩА**
на складъ има
Варнен. Популярна Банка
и ги продава на членове
си по лева 750 тона.

Антонъ Байчевъ

Тъкмо половинъ вѣкъ измина откакъ стариятъ нашъ учителъ, колега и другаръ е очиталъ своето перо въ журналистическото поприще. Още отъ студентската скамейка, тъкмо преди 50 години,

Антонъ Байчевъ

печати своята първа журналистическа статия подъ надсловъ „Кое знание е най потребно за насъ“ въ в. „Марица“, излизащъ въ гр. Пловдивъ, брой 231 отъ 3 февруарий 1881 год. (21 януарий ст. ст.)

Ето, тъкмо половинъ вѣкъ вече, скромния труженникъ А. Байчевъ работи неуморно и съ едно завидно постоянство въ провинциалния и столиченъ печатъ. Днесъ неговиятъ многобройни почитатели, ученици и колеги честуватъ безшумно една завидна и неблагодарна дейностъ за благо на страната.

Нека всички пожелаемъ отъ душа и сърдце, здраве, щастие, дълголетствие на колегата Байчевъ.

Славянинъ.

Акули и честни служители.

Нашиятъ събратъ софийско горното съобщение, нито ския ежедневникъ „Пладне“ пъкъ нѣкой даде отговоръ на твърде често внася на по кавъ работи, които рѣдко ще научите отъ голѣмитъ и до бре информирани столични вестници.

Сега, когато се заговори за економии и се предприе съкрѣпение на чиновнишки заплати, покрай многото акули, които се охраняватъ на държавната трапеца, е посоченъ и следния фактъ, който предаваме възъ коментари: „обществото чака отговоръ.“

Въ парламента се изнесе, че има миропомазани държавни чиновници, които получаватъ министерски заплати. Единъ отъ тѣхъ е главния секретаръ на финансовото министерство Борисъ Ивановъ. Той получава месечно 26,000 лева заплатата.

Вѣрно ли е, че освенъ тази заплатата, той получава още по 10,000 лв. месечно, като правителственъ делегатъ при Б. Н. Банка, по 12,000 лв. месечно отъ Интернационалната банка, като правителственъ делегатъ при нея и че има държавенъ автомобилъ на разположение?

Вѣрно ли е също, че неговата жена, като секретарка на г. Шаронъ получава по 15,000 лева месечно?

До днесъ не бѣ опровер

вѣрва народната душа, но фелдфебелъ — сега запас. ка нека да бъдемъ справедливи и отбележимъ, че все таки въ тази нещастна страна се сре

щатъ и честни служители. Дареното време отъ войнитѣ еднакъ се дава, както на бойцитѣ, окопачитѣ и ура джитѣ, които носиха непо

средствено тежеститѣ и негов дитѣ на войнитѣ, така и на гато преди празницитѣ била мародоритѣ, канцеларскитѣ поднесена на г-нъ Стайновъ плѣхове отъ „укрепенитѣ“ ведомостъ, по която трѣбвало да пулочи сумата 80,000 лв. лежахъ при женигъ си!

Дареното време, въ сегаш ния размѣръ, 5 г 6 м и 13 внесена на въстановление кре д., се следва само на бойцитѣ, дита. Другъ случай Юристъ, а на всички останали трѣбва консултѣ при дирекцията на да се зачете по доду отъ по

иощитѣ и телеграфитѣ г. Ин. ливината, т. е. за Балканска

Т. Киселовъ получилъ отъ та война само 6 м. и за общо

анонименъ изпрашачъ 10,000 европейската само 1 година.

Пенсионеръ.

Времена и нрави.

Вестникъ „Разградско Слю бо“ въ брой 334 отъ 24 януарий т. г. предава следната новина:

„Славейко Василевъ за идването на дружбашитѣ на властъ.“

Бившиятъ министъръ Слав. Василевъ, идвайки на 18. т. м. за Разградъ, заедно съ мръ П. Стойновъ, е заевилъ предъ група селяни въ с. Батембергъ, гдето пжтуващитѣ сж спрели за малко време, че ако е възможно свия да се изкачи по стена, тогава ще бже възможно и дружбашитѣ да дойдатъ на властъ“

Да, кава го това Славейко Василевъ — бившъ генералъ щабенъ полковникъ, бившъ министъръ и настоящъ гово ристки полицейски народенъ представителъ! Казватъ го е това много пжти селянина Славейко Василевъ, който е чуждъ на ралото и мотиката и който не по нава черния селски трудъ. Казатъ го е превратаджията Славейко Василевъ, който на 10 юний 1923 г. е злоупотребилъ съ военния мундиръ, като проти возаконно го е обѣкълъ и безъ да е облеченъ съ нѣ каква властъ отъ Н. В. Царя е арестувалъ действующи офицери!

И само това ли?

Селянинъ отъ с. Батембергъ.

Военниятъ министъръ си отиде. Кой е новиятъ воененъ министъръ.

Биешиятъ воененъ министъръ г. генералъ Вълковъ, напускайки България можа да посочи за свой замѣстникъ

г. генералъ Бакърджиевъ Никола, който на 31 януарий т. г. биде освободенъ отъ високія и отговоренъ постъ. Министерствуването на г. Бакърджиевъ се ознаменува по край другото още и съ така

Рождения день на Царя.

На 30 януарий т. г. се отпразднува въ цѣлата страна рождения день на

Негово величество Царь Борисъ III.

Роденъ на 31 януарий 1894 год. Той отрадна и закрепна вередъ своя народъ, като стана неговъ любимецъ. Поевъ управлението на страната при едно твърде невадно наследство, Той можа да се справи съ редъ мѣжнотий, решително застана на страната на демокрацията и въ защита на конституцията, която свята и ненарушима на и, можа да внуши на лѣво и на дѣсно, че не въ диктатурата е спасението на сраната.

Да пожелаемъ на Негово Величество здраве, дълголетствие и по честити бжднини.

Пенсионерски неволи.

Пенсионниятъ въпросъ още не е разрешенъ правилно и следъ редъ видоизмѣнения на пенсионния законъ, трѣбваше да стигнемъ до днешното плачевно състояние на изяденъ пенсионенъ фондъ

Сега пакъ се приготвяватъ измѣнения целѣщи да стабилизиратъ фонда. Въ съществуващия законъ има много голѣми несправедливости. Примери има много. Ще по сочимъ на единъ; запас. под полковникъ, бившъ дружи нентъ к-ръ, съ 5 членно семейство, получава 2200 лв. месечна пенсия. Неговъ бившъ

Всичко това трояи и обез

Оказионъ

Праздно мѣсто на ул. „Св. Климентъ“ № 14 отъ 89 квадратни метра, самостоятеленъ парцелъ, продава се на много ниска цена. Споразумение при Д во „Трудъ“ — Петко Баевъ

Най-приятната разходка е до БИРАРИЯТА „Горна Трака“

на Коста Михайловъ, която все пакъ остава най уютно мѣсто за почивка и превъ зимата! Асфалтираното Евксиноградско шосе до „Горна Трака“, на 6 тия километръ, е сжщински паркътъ!

Първокачествени КАМЕННИ ВЪГЛИЩА

по 750 лева тона и сухи ДЪРВА ЗА ГОРЕНЕ отъ 500 до 600 лв. тона ще намерите при Д во „Трудъ“ — складъ пристанището, до склада на Популярната Банка.

Хубави вкусни закуски съ първокачествени натурални вина ще намерите въ

вътрешната стаичка

на ресторантъ „Венеция“ ул. „6 септемврий“ № 29

Варна не помни такива весели, винаги васмѣни, услужливи и учтиви ресторатори като КУЗО и МИТЮ въ „Венеция“

наречената „шпионска афера“, на която станаха жертва двама български офицери и бидоха изложени честта и достойността на армията. Заменателна че остане въ нашия парламентаренъ животъ речта на г. генералъ Бакърджиевъ въ Народното събрание въ отговоръ интерпелациятъ на нѣколко народни представители по поводъ шпионската афера.

Отиде си г. генералъ Бакърджиевъ. Новиятъ воененъ министъръ г. генералъ лейтенантъ Кисовъ Александъръ Николовъ е роденъ въ гр. Елена на 10 юний 1879 год. и е 2 години по старши отъ генералъ Бакърджиевъ. Свършилъ е военното на Н. В. училище по първи разрѣдъ и на 1 януарий 1899 г. е произведенъ въ подпоручикъ. Високоинтелигентенъ любователенъ и преданъ офицеръ, който съ своята скромностъ, постоянство и трудолюбие е авансиралъ до сега. Отличенъ кавалеристъ, свършилъ е и Висшето Военно учще въ Парижъ; презъ последната война е командувалъ Л-йбъ Гвардейския коненъ полкъ.

Офицерството и армията по срещатъ съ пълно доверие новия воененъ министъръ Опирайки се на доверието на Върховния Вожда, тѣй ще има да се справи съ редъ въпроси, които възбудватъ армията.

За новата църква въ Попово.

Поповскиятъ народенъ представителъ г-нъ Георги Марковъ ни моли да опровергаемъ че не е вѣрно писаното въ в. „Славянинъ“, какво Н. В. П. митрополитъ Михаилъ билъ искалъ 40,000 лв. за осветяването на новата църква въ Попово. Такова опровержение получихме и отъ църковните настоятелство. Сега се уяснява, че съобщението ни е плодъ на разпритъ между поповци около откриване на новата имъ църква.

Ние тачимъ светата ни

църква и нейнитѣ честни сугжители и събеляваме, че разпритъ въ Попово дѣлбиха отзвукъ въ нашия вестникъ, съ уаявяване на преосвещения Митрополитъ, който не имъ е искалъ никакви пари

Изъ съюза на провинциалнитѣ журналисти.

На 8 февруарий т. г. се навършватъ тъкмо 50 години отъ напечатването на първата журналистическа статия на почетния членъ на съюза колегата Антонъ Байчевъ. Нека всички съюзни членове и съюзни вестници го поздравятъ по случая въ Варна.

Реализирането на посмъртната каса зависи изключително отъ съюзенитѣ вестници, стига само по ревностно да се плакиратъ специалнитѣ за цѣльта благотворителни марки.

Единъ шарлатанствуващъ журналистъ е успѣлъ да заблуде единъ голѣмъ нашъ оперентъ певецъ и му устрои концерти, за въ полза на „съюза на журналиститѣ (Федерацията)“. Последната прибавка е за заблудяване властѣта и обществото. Журналистическиятъ д ва и групи да следатъ внимателно за подобни внаудвачи и да искатъ намѣсата на полицията и дачнитѣ власти.

Леки-пивки сж цигаритѣ „МОМИЧЕ“

Авгерииниди — Варна.

Продава се ЗЕЛЕНЧУКОВА

градина отъ 25 дек. съ една водна мелница съ 1 камѣкъ въ с. Горенъ-Чифликъ до самата ГАРА. Споразумение Х. М., печатница Д. Тодоровъ — Варна.

Екстра кафе при уютно мобилираното кафене

„Преславъ“

Приносъ къмъ историята на варненския край.

Борисъ Сакжовъ
П-ль Варненскаго Журналистическа Д-во.
**Речь произнесена по случай 45 год.
юбилей на журналиста А. Байчевъ
въ Варна презъ 1929 г.**

Районна Риболовна Професионална Кооперация „Устихъ“ въ Варна

на 31 декември 1930 год

АКТИВЪ

ПАСИВЪ

1	Недвижими имоти	45000	—	1	Дѣловѣ капиталъ	86928	
2	Мебели	160	—	2	Резервенъ фондъ	60	
3	Дѣбитори	43815	50	3	Културенъ фондъ	30	
				4	Благотвори, фондъ	10	
				5	Фондъ взаимопомощи	20	
				6	Чиста печалба	1927	50
	Всичко	88975	50		Всичко	88975	50

Смѣтка „Загуби и печалби“

ДА ДАВА

ДА ЗЕМА

1	Заплата касиера	24000 —	Отъ 5% на донесе	
2	Насми на общин.	1920 —	ната въ рибното	
3	Насми на приста- ничното управ- ленне	2454 —	тържище риба	49659 —
4	Общи равноси	6395 —		
5	Загуба отъ 1929 г.	12962 50		
6	Чиста печалба 1927 50 лв., коя то се разпредѣля:			
	10% резерв фондъ	192 —		
	5% кут. фондъ	96 —		
	8% благот фондъ	154 —		
	8% фонд за ипом.	154 —		
	Остатѣкъ отне сентъ за 1931 г.	1331 50		
	Всичко	49659 —	Всичко	49659 —

Пантелей Божковъ
Артинъ Киркоровъ
Османъ Алиевъ

Контроленъ съветъ:

Съвременидцѣтъ на оная бур-
на эпоха помиятъ, какви ре-
шителни дни преживѣ България
следъ войната, особено следъ
държавния превратъ на 9 ав-
густъ 1886 год. Почти дѣлата
българска интелегенция бѣ въ-
влечена въ политическитѣ бор-
би, които се развива въ кър-
вави междусобия за държав-
ната ни независимост. Авъ-
лично си спомнямъ поколението
на тия буйни млади, едва
25 — 26 годишни момчета, безъ
да иматъ изисковитѣ 30 годи-
ни, ставали народни представи-
тели и политиди, вѣкой отъ
който оставиха трайни имена
въ историдата ни. Въ тоя поли-
тически вихъръ бѣ увлеченъ и
Антънь Байчевъ, който презъ
1887 год. бива избранъ за на-
роденъ представителъ и секре-
таръ на народното събрание,
едновременно съ политическия
идеализмъ, покисния Тръйко
Китанчевъ. Но това увлечение
на нашия юбиларъ бѣ кратко-
временно и той отново се пре-
връща въ единъ отъ тѣхъ, ко-
ито дава на бешумната учителска
дейностъ и любимото си жур-
налистическо занятие, като съ-
трудникъ и кореспондентъ на
столични вестници. Едновре-
менно учителъ и журналистъ,
тй носи години наредъ кръста
на тия две трудни професии и
винаги съ еднакво търпение и
преданностъ, съ еднакво усър-
дие и гвпзлительностъ.

Въ последнитѣ години, би-
дейки гимназиаленъ учителъ въ
Русе и Варна, а впоследствие
и редовенъ лекторъ въ морско-
то машинно училище и създа-
нитѣ школи, Антонъ Байчевъ
продължава да сътрудничи и
кореспондира въ соискиитѣ;
„Утро“, „Дневникъ“, „Зора“ и
др. и да ввема живо участие въ
всички варненски вестници. Той
е създателъ и участникъ, заедно
съ други обществени дейци, и
на единъ отъ първитѣ варнен-
ски вестници — в. „Добруджа“.

(Следъ)

(Слѣдѣя).

Селцето Ялжоч-орманъ на учтиво но това не отговаряше на моята срамежлива натура, измъчваше ме. И понеже въ учителската стая се бѣше настанилъ грѣцкѣятъ пселтиксъ, който се указа негостоприемъ, решихъ да се прибера и نوشувамъ временно въ една учебна стая. Но ето, че въ тоя критически моментъ една случайность ме спаси отъ безизходното положение. Не си спомнямъ по какъвъ случай, въ близкото българско село Карапча, Дуранкулакская община, разположено на самия морски брегъ, се научили за менъ и едѣ сутринъ рано се обърна каруца предъ училищнитѣ врата и се захлопа. Отзова се моя грѣцки колега, който запснча да се кара, като се разпрѣвяхъ по турски съ карапченеца, че заеелъ защо е дшшелъ, но че тѣ още утре ще телеграфиратъ на инспектора Байчевъ, за дето си напушамъ назначението и нѣма да получа никжде мѣсто. Това ме много сплиши. Още младъ, 19 годишенъ, незноющъ законитѣ въ България, азъ се поколебахъ, но карапченеца отправи нѣколко нецензурни думи къмъ грѣцкия учителъ, па се обърна къмъ мене строго и почти заповеднически: „Хайде, момче, качвай се! Изгубена работа. . . Какво си дошелъ тука при тия гагаузи. Ние ще ние дадемъ всичко нужно. Не бой се, инспектора Байчевъ е нашъ, познавамъ го, не ме гледай, азъ съмъ училищнъ настоятел. Нѣма нищо да ти каже“. . . (Слѣдва).

Печатница Д Тодоровъ
Варна.

Необходимостта от знанието на византийската история, особено от балканските държави, отдавна е призната. За това, от няколко години на ред в византизистите от различни държави се събират въ международен конгрес в определени предварително градове, дето правят своите съобщения и открития по историята на византийците.

Недавна единъ конгресъ бѣ свиканъ въ Атина, презъ 1930 г., отъ 12—18 Х. Къждо отъ нашия ученъ византиологъ г. Г. Балачевъ по тоя случай е напечаталъ на гръцки единъ рефератъ върху „отношенията между императора Михаилъ VIII Палеологъ и създадената съ негово съдействие държава на огузи турци по западното крайбрежие на Черно море (1263 г.)“

Този рефератъ е интересен, особено за насъ, варненците, за които става дума въ помения рефератъ. Тукъ ще дадемъ нѣкои кратки сведения по въпроса за *названieto гагаузи*, тъй като до днесъ не е още установенъ произходътъ на тая дума, нито отъ историкитѣ, нито отъ филозофитѣ.

Известно е, че султанът на гр. Коня (Мала-Азия) *Изедин Кайкауз* принудил се, вследствие застрашаване от Монголите, да търси прибежище при приятеля си Никейския царь Михаилъ VIII, който на драго сърце го приелъ и обещалъ да му помогне, като отстъпилъ за неговитѣ поданици турци широкото си землѣще Каруния (Добруджа). Въ огуз-намето¹⁾ четемъ, че Изединъ тайно избѣгналъ отъ Анадола съ флотата си, която отплувала и хвърлила котва около Варна — Каруния (Влъчикъ). Съ него се изселили много турски семейства. Изединъ ос-

и за владетелъ ставилъ войка си Сару—Солтукъ (1263 год.).

1) Персийски ръкописъ отъ XIV в., пазенъ въ Виенската библиока.

ВАРНЕНСКАТА ПОПУЛЯРНА БАНКА
раздава на членовете си
ДЪРВА ЗА ГОРЕНЕ
отлично качество 600 лв. и тепки сухи
520 лв. точно 1000 кг.

Никола Хр. Кузмановъ
Директоръ прогимназията, с. Дебелецъ, В. Търновско.

— „Има хора, които дето да младъ въ турските зандани, сутринта рено, на Павловденъ, ми се наложи да изчезна набързо и отиднах въ свободна България. Нелегално, 2 дена, трѣбваше да пропътувамъ дълъгъ неизвѣстенъ за мене пътъ и рискувано да мина турската граница. Трѣгнахъ призори, изпратенъ съ плачъ отъ старитѣ си родители, погледнахъ за последенъ пътъ селцето, дето бѣхъ прекаралъ три години найприятенъ, макаръ и осъжденъ животъ и поехъ рискувания пѣжъ. На едно възвишение се събранихъ да видя училището. Очъртанята му съ мѣркахъ въ дрезгавината. Съкашъ и сега гледамъ тая скрина свещена сграда, съ избита катедра, отцѣ турския аскеръ презъ 1876 год. бѣше подгонилъ младия учителъ Иванъ Свирачевъ. а отпосле заловенъ въ селото, жестоко малтретиранъ и съ опыкъ вързани рѣце, откаранъ въ одринския затворъ. Да, колко жадувамъ да видя първото си училище, но уви! то днесъ е буренасяла развалина. . . За вѣккло дни се стовзахъ въ чудния за мене гр. Варна. Тукъ ме привлечеа обстоятелството, че ще имамъ много време, за да

Бъше презъ 1888 год., на Петровденъ. Завършихме изпита, вземахме си сѣбому оитѣ дребни ученици безъ да одозираме нито тѣ, нито азъ, е не ще се видимъ вече ни ога... За да не гния още

Почитаеми г да, и г-жи
Годишнината, която Верне
екото журналистическа д-в
днесъ правнува, трѣбва да б-в
де една тържествена радостъ в
само ва журналисти и учители
и за цѣлото ни общество. За
щото виновникътъ на това пра
вство — Антонъ Бойчевъ
единъ дѣецъ, който е работил
непреривно като журналистъ
учителъ близо половинъ вѣкъ
— почти цѣлото врѣме отъ
освобождението до днесъ Им
вно тѣси дълговеремненъ трудъ
и качества, които той е про
явилъ като труженикъ, изда
ватъ нашия юбиляръ надъ о
раничения кръгъ на професиятъ
упражнявани отъ него и г-в
превъртатъ въ единъ общ
ственъ човѣкъ, съ заслуги предъ
обществото и народа.

Антонъ Байчевъ е роденъ въ Лѣсковецъ на 26 октомври 1863 год., а следвалъ средното си и висше образование въ Русия. Още на 18 годишна възраст, т. е. въ 1881 год., като студентъ въ Харковъ, той изпраща първата си статия въ „Марица“, излизащъ въ Пловдивъ. Статията е подъ заглавие: „Кое знание е най-потребно за насъ“ и нейното появяване е било дѣло събитие за онова време. Младиятъ авторъ дига еришу ерѣщу тогавашната образователна система, пригодена само за създаване на чиновници и служаци на новата държава и ерѣщу тая система, съ всичкѣжъ жаръ на студентска самоувѣреностъ, той противопоставя и препорѣчва нови професионални школи — *школата на труда и производство*. Намъ е нужно, казва той, не само образование и подготовка за тържвни служби, а и професионално учение въ работа и производство въ полето и рателинитата. Това е първата необходимостъ за единъ трудовъ народъ, като наша възрастна между нивата и заваячийнитата — народъ приведенъ съ ѣкове надъ ралото и чукать.

Този позивъ къмъ трудо-производствена школа, обаче трѣбваше да отглаголи предъ обществено-педагогическата система, предъ реалитѣ и класически гимназии, предъ належащите нужди отъ "учени" хора, потребни за новитѣ държавни, окръжни и общински учреждения. Защото, е дълго време въ плачевно положение, подпомаганъ отъ бѣнарскиници, които знаятъ своята срамежливостъ, сами не търсѣха. Една случѣйна срѣща съ капитанъ Карагеоргиевъ, състечественникъ, сега покойникъ, ме избави отъ окаяното положение. Следъ като ме изпита за "велеята," той ми каза: "Малко ти е образование, Колю но и тукъ училището за сега сж повечето отъ тебе. Гимназисти почти няма. Ти си билъ учителъ само и тукъ ще бѣдѣш. Може добъръ приятелъ, инспектора Байчевъ, ще те съжалява, че тази вечеръ ще му опишашъ твоето жалостно положение. На ли няма да ме засра, Колю? Ще се трудишъ да ги изхѣши малчуганитѣ."

Още на другата сутрин се
ожитих при моя покровител,
йто ми даде визитна картич-
ка, на която, си спомням и
днес пишеше: „Това е момче
за което говорихме.“ Ро-
дът и отрасъл във робска
мя, не виждалъ свобода и
дигари голтмци, явихъ се
съсненъ при инспектора,
йто се ровеше и преглеж-
еше притурпани книжа на
сатъ. Попадохъ картичката.
Изходителенъ погледъ сбод-
моста сконфузна физио-
номия. Нѣмахъ възможностъ
се вглеждамъ въ образа
г. Байчева. Той веднага
де заповѣда да ми връчатъ
сволително за назначение въ
Ялж-ютъ оръмъ, съ право-
тритюроразяденъ. Това по-
лително съхраняванъ и до-
а, считайтъ го, като съдоб-
но, за да бжда и до денъ
шенъ учителъ.

преди всичко трѣбваше да се изгради държавната организация, съ всичките ѝ щатеки и военни институти, а следъ туй да се мисли за стопанска политика и уредба на страната.

Именно тя държавна необходимост която се налагаше на тогавашното поколение, се наложи и на самия Атаназ Байчев, който едра завършил в Харков, а завръща се през 1882 год в освободеното си отчество, за да стане веднага окръжен учител-инспектор в Варна!

По щастливо и по-подходящо мѣсто не е могло да бѣде избрано за единъ изпълненъ съ енергия младежъ, като Антонъ Байчевъ. Какво по благодатно поле за работа въ единъ полу-культуренъ край, какъвто бѣ тогава Варненския окръгъ? Още на другата година, следъ упорити усилія, подкрепенъ и отъ самия министръ на просвѣтата*, новиятъ и ревностенъ инспекторъ не оставя нито единъ населенъ пунктъ, неважъ отъ български учители, въпреки неподатливия консервативенъ духъ и невежество на населението. Проворливиятъ Байчевъ, обаче, прониква и въ всички други области, където е било необходимо участието и изпълнението на националния дългъ. Така той, заедно съ други свои съдѣлници, става единъ отъ виновниците Варненската окръжна постоянна комисія да владѣе ценното и очарователно стопанство на крайморския мѣнастиръ „Св. Константинъ“.

По дългата тяга дей ость, ва
кратко време, тръбвало е да
бже прекъсната. Скоро настъп
па паметната 1885 год. — съ
единението на южна съ северна
България, избухването на сръб-
ско-българската война и нева-
бравимия подемът на патриоти-
чески дух у дългата ни инте-
лигенция и народа. Вредеъ тоя
всеобщъ националенъ устремъ,
Антонъ Байчевъ напуца, служ-
бата си, постъпва въ препълне-
нитъ отъ младежи добровол-
чески дружини, ва да вземе жи-
во участие въ герсйската ва-
шита на Видинъ. Огъ войната
той се въярзва награденъ съ
кръстъ за храбростъ и сребъ-
ренъ медалъ за военна заслуга
и отново взема инспекторската
си длъжностъ въ Варна.

Селото Ялжюч срманъ,
спадаше по онова време въ
Добричка учебна околия, а
административна — Балчишка.
Гръбваше на първо време да
забара, къде се намира се
лото съ таква странно име
— досущ турска работа.
След дълги разпитвания, на
них че ми предсти пяхъ
съмъ равна Добруджа и 18
ста далеч отъ Варна. Сту
ени есенни дъждове бѣха за
алби, известни изъ Добруд
анският край подъ назвение
Добруджа чавганжъ.”
Какъ подъ покровител
ството на единъ старъ учителъ,
спитвахме заедно съ бръчка
о малкия градецъ Каварна и
тъ тамъ до мѣстоназначение
о. Останахъ изненаданъ, ко
гато влѣздохъ въ кръчмата и
ривестията починаха на
хощъ гелдичъ.” Нагледъ всич
бѣха българи, а разговаря
а като сѣщински турци. До
етихъ че имамъ работа съ
гаузи. Тукъ свършихъ и учи
лѣхъ грѣхъ, псалтирѣхъ, скит
икъ нѣкъде отъ Мала Азия,
ойто подъ влиянието на ви
ото веселеше една компания
любовни анадолски мавнета.
ой скочи отъ масата, като
бележи, че подавамъ назна
ението на настоятелите, по
жи се да имъ го разтълку
и когато разбраха, че
бѣва да ми се плаща 500—
00 лв. годишно, неподозирай
че азъ разбираме отъ
ика имъ, започнаха да кри
куватъ и се сѣрдятъ на
йчевъ, че имъ пращаль
жи учители, а не можели
научать децата имъ на
есалъ кетано.”